

Élménybeszámoló

Egyre csak közeledett az a nap, amikor elhagytuk az országot és az egy hónapos kalandba belevágunk.

Az elején kettős érzéseim voltak. Milyen lesz a kinti élet? Milyen emberekkel leszek körülvéve egy idegen országban? Szerencsére kellemes csalódtam mind az országgal, mint a csapattal kapcsolatban. Németország teljesen más, mint Magyarország. Nyugodtabbnak, boldogabbaknak láttam az embereket. Büszkéek arra a helyre, ahol élnek és próbálják azt mindig javítani, szebbé tenni. Ügyelnek a tisztaságra, és mindig talál az ember valami apró programot, ami a hétköznapokat megszínesíti. Hétfévenként ellátogattunk Lipcsébe, illetve Drezdába, amik még jobban szélesítették látókörömet. A barokk és a román stílusok kápráztattak el, valamint a rég múlt elevenedett meg előttünk, amikor bejártuk a nevezetességeket. Az idegenvezetők kedvesek és türelmesek voltak velünk szemben és próbálták még izgalmasabbá tenni az adott város történelmét. Meglepett, hogy a nagy bombázások után, milyen hamar össze tudta a lakosság szedni magát ahhoz, újraépítsék szeretett településüket.

Egy következő dolog, amiben nagyon kellemes csalódtam az a munkám volt. Az első munkanapon nagyon is tartottam a munkáltatómtól, szigorú és határozott megjelenése miatt, de következő nap kiderült, hogy egy segítőkész, kedves ember kezei alá kerültem, aminek csak örülni tudtam. Mivel nem tudtam a kezdetekben jól kommunikálni németül, ezért zavarban is voltam. Majd Schumann minden nap tanított nekem szólásokat, közmondásokat, elmagyarázta a német nyelvtani nehézségeket és biztatott arra, hogy németül szólaljak meg, csak a javamat szolgálta. Élveztem mindig munkába menni, és próbáltam napról- napra többet teljesíteni, bizonyítani, hogy jó embert küldtek hozzájuk. Ezt értékelték is. Az utolsó nap el se hittem, hogy nem kell többet bejönnöm és dolgoznom.

A szállásunkkal se volt semmi probléma, mindent megkaptunk, amire szükségünk volt. Ha unatkoztunk, csak lenéztünk bowlingozni, vagy billiárdozni, ahol új emberekkel, főleg kínaiakkal ismerkedtem meg. Az elején, mint mindentől a kínaiakkal is voltak aggályaim, de kiderült, hogy rendes kis emberkék. Volt, aki angolul, volt, aki németül tudott, így mindkét nyelvet tudtam gyakorolni, amikor beszélgettem velük. A házban, akikkel együtt laktam is nagyon jól kijöttem, a hónap végén egy igazi család alakult ki. Kiálltunk egymás mellett, segítettünk a másikon, összetartottunk jóban, rosszban. Fel tudtuk vidítani egymást egy másodperc alatt és ki és békültünk rövid idő alatt, ha nézeteltéréseink voltak. Tanáraink is nagyon segítőkészek voltak, bármikor meghallgattak minket és próbáltak tanácsokkal ellátni minket.

Az egyetlen dolog, ami nem tetszett az a német étkezési szokás. Minden ételt valamilyen mártással leöntöttek, ami nem nyerte el igazán az ízlésemet, de minden mást, ezt is meg tudtuk oldani. Szó mi szó, amikor megleptek minket az utolsó nap egy- két tálca palacsintával szinte lehetett látni a szemek felcsillanását. Olyanok voltunk, mint a kisgyerekek egy cukorka boltban.

Nagyon örülök, hogy beválasztottak a programba és részt vehettem ezen a németországi hosszú túrán. Csak köszönettel tartozom, hiszen nagyon sokat tanultam ez alatt az egy hónap alatt, valamint felnyitották a szememet is, hogy milyen is egy másik világba beleszöppenni.